



NOVADNIEKS

CETURTDIEN
1990. gada 5. jūnijā

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 79 (5083)
Maksā 3 kap.

Cīnoties par sabotāžas tiesībām?

- Nedējas izdevuma «Argumenti i fakti» 25. numurā teikts: «Krievijas un Savienības kongresu sastāvs, diskusiju kvalitāte, nekonsekventie likumi ir iās pašas sabotāžas politikas kritērijs, ko aparāts īsteno it visur.» Ja jau sabotāža notiek it visur, tad, acīmredzot, arī pie mums, Latvijā, tai pienāktos būt!

Tad nu parādījās, 26. jūnijā Augstākās Padomes sesijā apsprieda lēmuma projektu «Par politisko partiju, sabiedriski politisko organizāciju un politiskās vadības struktūru Latvijas Republikas iestādēs, organizācijās un uzņēmumos». Desmit dienas iepriekš deputāti S. Beskrovnovs, L. Kurdjumovs, J. Čalins un G. Romašovs laikrakstā «Sovetskaja Latvija» norādīja depolītizācijas iespēju, norādot, ka lēmums pirmām kārtām vērst pret Latvijas Komunistisko partiju, jo tai esot vislielākā ietekme darba kolektīvos un tā atgūstot savu autoritāti. Tā esot administratīvā spiediena metode, politikas pārorientēšana uz LTF struktūrām, cilvēka tiesību pārkāpums, kas ir pretrunā ar Konstitūciju. To pašu desmitiem dažādos variantos 26. jūnijā runātajā atkārtoja sesijā.

Nāv grūti katrai no šīm tēzēm izvirzīt pretargumentus. Taču diez vai ir vērts to darīt, jo ne jau tās domas, kas tika izteiktas skali, ir pašas būtiskākās. Noklusēts, taču paturēts prātā pats svarīgākais, uz ko norāda «Argumenti i fakti», un proti: ražošanas teritoriālais princips partijas organizāciju uzbūvē agrāk jāva pakļaut totālai kontrolei katru cilvēku ikvienā kolektīvā. No šā principa tik grūti atteikties arī tāpēc, ka, izveidojoties īstenai padomju varai, tas faktiski dod vienīgo iespēju efektīvi sabotēt šo tautvaldību. Nu, saki, kā lai organizē politisko streiku, ja rūpnīcā nav partijas komitejas? Kā sasaukt milicijas darbinieku apspriedi, lai protestētu pret jauna ministra iecel-

šanu, ja nav politiskās pārvaldes?

Protams, var laut valū līdzjutībai: redz, kas notiek! Cilvēkiem atņem pašu pēdējo, kas viņiem vēl pieder... Vai tiešām pašu pēdējo? Vistiem, kas vērsās pret minēto lēmumu, vēl ir viņu rangi un tituli, viņu nomenklatūra vēl vada tautas saimniecības uzņēmumus. Sabotāžas partitūrā toni nosaka Alfrēds Rubiks, kas nedz apmeklē Augstākās Padomes sēdes, nedz arī noliek deputāta pilnvaras.

Tātad, rezumē frakcija «Līdztiesība», parlaments pienēmis pirmo politisko aizliegumu. Bet to jau nav izdarījis Latvijas parlaments vien. Tas, jāteic, aprobežojies ar šaura valsts iestāžu loka depolītizāciju. Palūkosimies, kas teikts «Dekrētā par varu», ko par pamatu pienēmis Krievijas Tautas deputātu kongress, kas beidza darbu 22. jūnijā: «Krievijas Padomju Federatīvā Sociālistiskajā Republikā nav pieļaujama:

— valsts varas un pārvaldes orgānu vadītāju amatu savienošana ar iebkuru citu amatu valsts organizācijās, politiskajās partijās vai sabiedriskajās organizācijās;

— partijas politiskās vadības sistēma valsts uzņēmumos, iestādēs un organizācijās, tiesību aizsardzības orgānos, Valsts drošības komitejā, Bruņotajos Spēkos un citos militarizētos formējumos;

— tiesnešu un citu atbildīgu valsts tiesību aizsardzības orgānu darbinieku piederība pie partijām un sabiedriski politiskajām kustībām...»

Kā lai šo dekrētu vērtē no frakcijas «Līdztiesība» viedokļa? Svarīgākais viņu arguments: depolītizācija esot fikcija un lēmums patiesībā vērst uz LTF politiskā domāšanas veida atbaltšanu. Nu ko, jāsecina, ka arī Krievijā savās struktūrās atņir vietu, lai to varētu ieņemt Latvijas Tautas fronte...

V. Gailiis,
LETA korespondents

Mītiņš Preiļos

Šī gada 2. jūlijā laukumā pie Preiļu rajona izpildkomitejas notika pēc Latvijas Komunistiskās partijas pilsētas organizācijas iniciatīvas organizēts mītiņš, lai aizstāvētu V. I. Lenina idejiski teorētisko mantojumu, kā teikts mītiņa iniciatoru paziņojumā, no «reakcionāri noskanoto Tautas frontes līderu» uzbrukumiem un nepielautu viņa pieminekļa demontāžu.

Latvijas Kompartijas Preiļu rajona komitejas pirmais sekretārs P. Vartminkis, kurš atklāja mītiņu, Latvijas Kompartijas Lenina kolhoza pirmorganizācijas sekretāre V. Maksimova, dzīvokļu saimniecības pārvaldes maiestare K. Lacis, darba veterāne V. Sidorenko un citi runātajā atzīmēja Lenina lomu cilvēces vēsturē, pauda sašutumu par centieniem nopulgot viņa piemiņu un aicināja nosargāt Lenina pieminekli Preiļos un viņa krūšutēlu Līvānos pie izpildkomitejas ēkas.

Mītiņā tika pieņemts aicinājums republikas Augstākajai Padomei, Ministru Padomei, Preiļu rajona Tautas deputātu padomes un Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes deputātiem nepielaut V. I. Lenina pieminekļa Preiļos un viņa krūšutēla Līvānos likvidēšanu. Mītiņa laikā bija organizēta parakstu vākšana šīs prasības atbalstam.

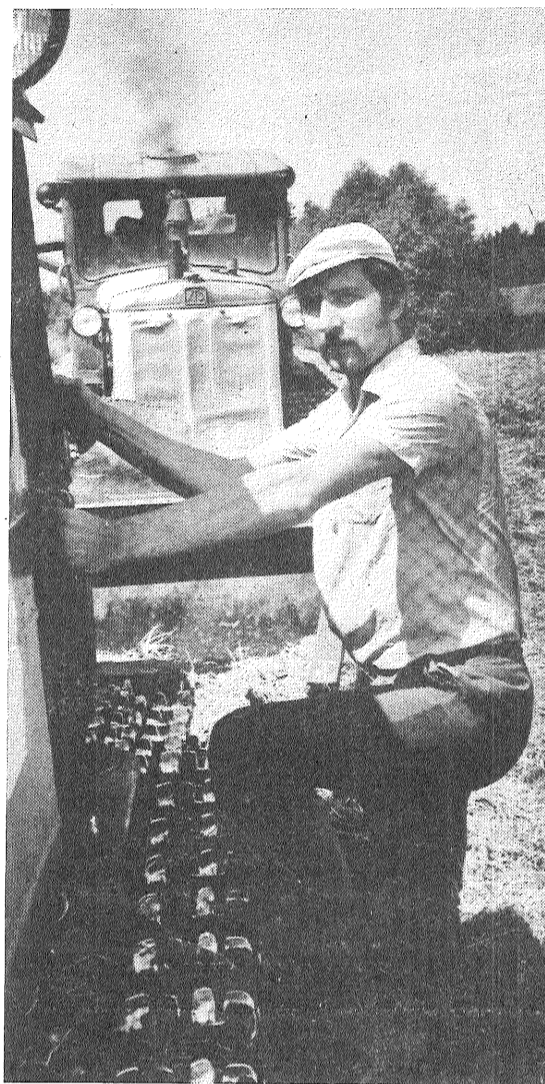
V. Krauja

□ Aglonas padomju saimniecības mehanizatori pa Ts-tam lopbarību sāka gatavot aizvadītajā nedēļā. Zāle vēl neesot bijusi izaugusi, un arī lietus traucējis darbu sākt agrāk.

Kad apmeklējām saimniecību, vīri ar skābsiena masu pildīja tvertni pie Līvānu govju fermas. To blietēja mehanizatori Bronislavs Misāns un Staņislavs Podskočijs. Lopbarības gatavotāji strādāja arī citās saimniecības vietās. Sevišķi viņi saspārojušies pēdējās dienās.

Sovhoza galvenais agronoms Anatolijs Kokalis teica, ka nepieciešamie lopbarības krājumi nākamajai ziemai būs iekrāti.

□ ATTĒLĀ: lopbarības sagatavošanā sekmīgi strādā mehanizatori Bronislavs Misāns. J. SILICKA foto



Priekšgalā — „Sarkanā ausma“

- Jau otro gadu starp rajona saimniecībām lopbarības sagādē priekšgalā ir kolhozs «Sarkanā ausma».

Galvenais agronoms Bronislavs Zalāns pastāstīja:

— Pavisam šogad mūsu kolhozā sienam un skābsienam jānovāc 600 hektāri sēto zālāju un vēl pļavas. Vairāk nekā divas trešdaļas šo platību jau nopļautas.

No plānotajām 4000 tonnām

skābsiena tvertnēs ielikts pāri par 2000 tonnām. Tagad visi spēki vēltiti sausā siena gatavošanai. Tā pagaidām ir apmēram 200 tonnas no vajadzīgajām 1390 tonnām. Siena vākšanā saulainā laikā strādājam līdz vēlam vakaram.

Kolhozs 400 hektāru platībā audzē zālāju sēklīnlekos. Auzene jau drīz būs novācama.

J. Aizkalns

Pieminot novadnieku

- Pēc ilgām klusēšanas un aizmirstības gadiem 29. jūnijā Rūšonas pagasta Ondzulu un Sedešos sādžu iedzīvotāji atcerējās savu novadnieku, rakstnieku Povulu Prikuli viņa 80. dzimšanas dienā. Viņa stāsti, dzejoļi, tēlojumi savā laikā publicēti Latgales kalendāros, žurnālos, avīzēs.

Piemīnas brīdī Ondzulu kapšētas kapličā notika mise, iesvētīja Prikulu dzimtas kapakmeni. Pilngadības svētku dalībnieki aizdedza svečites uz P. Prikula kapa un nolika ziedus. Klātesošos uzrunāja priesteris J. Ukins, aicinādams svēti glabāt savā novada tradīcijas un vēsturi.

Atceroties savu novadnieku, vēlreiz ielūkojamies viņa dzīves lappusēs. Daudz kas gājis bojā laika gaitā, apzināti iznīcināti pēc rakstnieka paša novēlējuma. Tomēr kaut kas vēl ir palicis no P. Prikula gara mantojuma. Sodien ir pienākusi vaļadzība šī cilvēka un arī citu latgalešu rakstnieku gara mantojumu izdot atkārtoti, lai Latgales literatūra būtu pieejama katrā pagasta bibliotēkā. Jai mēs un mūsu bērni nekautrētos no savas valodas.

Tika nolasīti P. Prikula stāsta «Sējas laiks» fragmenti. Povula Prikula radinieki viņa un viņa tuvinieku piemiņu tur svētu. Radiniece skolotāja L. Maksimova pastāstīja par tiem gaišajiem brīžiem, kas pavadīti Sedešos vēl tad, kad rakstnieks bija dzīvs, kā tika lasīti un pārrunāti viņa darbi.

Kamēr vien cilvēks dzīvo, dzīva ir arī viņa pasaule — tā, kas ir ar viņu un viņā. Kad cilvēka vairs nav, tas ir pasaules gals. P. Prikula pasaule nav aizgājusi nekurībā, bet tā dzīvo savā tautā.

Inta Selicka

Benzīna normas jūlijam

Rajona izpildkomiteja paziņo, ka jūlijam noteiktas šādas benzīna normas:

visu marku personiskajām vieglajām automašīnām un motocikliem ar blakusvāģiem — 20 litri, motocikliem (bez blakusvāģiem) un mopēdiem — 10 litri,

specializētajiem invalīdu transporta līdzekļiem — 60 litri.

Benzīnu realizēs pret taloniem, kurus var saņemt pilsētu un pagastu izpildkomitejās. Talonus izsniegs pēc transporta līdzekļa tehniskās pases uzrādīšanas (jābūt izietai kārtējai tehniskajai apskatei). Mopēdu īpašniekiem talonus izsniegs, ja mopēds ir reģistrēts noteiktajā kārtībā, izdarot atzīmi tehniskajā apliecībā. Benzīna saņemšanai būs derīgi taloni, uz kuriem ir VA1 zīmošs.

Īpašos gadījumos, uzrādot attiecīgu dokumentu, papildus benzīna saņemšanai jāgriežas rajona izpildkomitejas plānu komisijā.

Līvānu jaunumi

Paplašina rūpnīcas katlu māju

Sākusies Līvānu eksperimentālās blokāmiskās rūpnīcas termocentrāles paplašināšana. Uzņēmuma katlu māja nu jau divdesmit gadus ir galvenais, bet pēdējos gados — arī vienīgais siltumenerģijas avots pilsētā. Saprota, ka šajā laikā termocentrāles iekārtas novecojušas gan morāli, gan fiziski. Tās nepieciešams nomainīt arī tāpēc, ka paredzēta pilnīga pāreja uz dabas gāzes izmanto-

šanu.

Līdz 1993. gada beigām (tas ir paplašināšanas darbu pabeigšanas termiņš) jāuzstāda seši jauni katli (pašreiz esošos paredzēts demontēt). Jau ielikti pāli ēkai, kurā izvietos jaunus katlus, kā arī pamati dūmenim. Lai samazinātu apkārtējās vides piesārņošanu, jaunais dūmenis būs nevis 30 metrus augsts kā pašreizējais, bet gan trīsreiz garāks (90 metri). Tādējādi

izmešu izkliedēšanas rādiuss būs pavisam cits.

Celtniecības darbi, iekārta un tās uzstādīšana izmaksās 5,5 miljonus rubļu. Tātad — veicamo darbu apjoms ir visai iespaidīgs. Paplašināšanu veic Līvānu pārvietojamā mehanizētā kolonna. Vairāku darbu veikšanai paredzēts noslēgt līgumus ar specializētām organizācijām, to vidū — arī ar organizācijām no kaimiņrepublikām.

Sadarbības līgums īstenojas

Apirējais nepilns gads, kopš Līvānu stikla fabriku apmeklēja viesi no Vietnamas pilsētas Danangas. Toreiz tika parakstīti vairāki svarīgi dokumenti par turpmāko sadarbību. ņemēram — nar tādās stikla fabrikas uzcelšanu Danangā, kāda ir Līvānos.

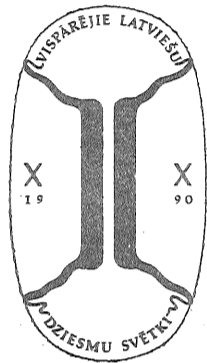
Un, lūk, nesen no tāla komandējuma atgriezās stikla fabrikas direktors J. Skreivers un uzņēmuma galvenais

tehnologs J. Freibergs. Tikai šoreiz viņi uz Viētnamu bija devušies nevis tādēļ, lai atkal parakstītu kaut kādus pābirus, bet gan — lai sniegtu turienes partneriem konkrētu palīdzību, jo kopēja uzņēmuma celtniecība Danangā jau rit pilnā sparā. Bet Līvānos notiek iekārtu komplektēšana. Drīz sagaidāma Vietnamas speciālistu ierašanās. Līvānos viņi papildinās zināšanas, lai

jau nākamā gada sākumā sāktu pie sevis stikla izstrādājumu ražošanu pēc līvāniešu tehnoloģijas.

Bet oktobrī uz Danangu dosies Līvānu stikla fabrikas speciālisti. Vini Viētnamā saviem partneriem sniegs praktisku palīdzību stikla izstrādājumu ražošanas izvēšanai.

I. Ivanova



Dziesmotā Aglona



1931. gada 15. augusts Aglonā. Seit notiek pirmie dziesmu svētki. Divi tūkstoši dziedātāju, 37 kori. Tie darbojas pie Latvijas katolu jaunatnes biedrības nodalām. Seit pirmo reizi debitē arī pirmie latgalešu virsdiriģenti P. Sarkans un O. Rupalns.

Rakstnieks K. Strods-Plencinīks, noklausījies svētku programmu, dzejoli «Dziesmu kolnā» raksta:

«Te dzīd latvju dāil, pīnokums kam svāts.

Dzīsmu kolnā vāsus vīnot.

Mores zemel gūdu nest.»

Sis dzejolis tiek komponēts un daudzkārt dziedāts dziesmu svētkos par labu atmiņu kultūrvēsturiskajam pagriezīenam Latgalē.

Pēc četriem gadiem notiek otrie dziesmu svētki Aglonā. «kuros» piedalās 56 kori ar trīs tūkstošiem dziedātāju.

Pašā Aglonā pastāvēja katolu jaunatnes un aizsargu kori, kuri apvienojās «Atbalsi». Kopkopi 1936. gadā izveidoja Aleksandrs Vasiljevsks. Tas apvienoja 92 dziedātājus no tuvākas un tālākas apkārtmes. Daudzi nāca no ģimnāzijas.

Koris piedalījās gan IX Dziesmu svētkos Rīgā, gan liktenīgajos Latgales Dziesmu svētkos Daugavpilī. «Atbalsi» dziedāja Viktorija Brakovska, Anna Jokste; Marija Vērdina, Staņislava Tumova. Pēdējo kara vētras aizdzinušas uz ārzemēm. 1940. gadā pazuda Marija Ratnieks (kā nekā polijas priekšnieka sieva). Bijusi skolotāja Marija Leļca esot Kanādā, bet Genovefa Pleba — Austrālijā, arī Anna Savicka kaut kur ārzemēs. Aglonieši nezina, kur pazuda Antons Opuls, kas toreiz strādāja pagastvaldē. So pazudušo dziedātāju sarakstu varētu vēl turpināt, bet... dzīve ņem savu.

Neogurstošais Aleksandrs Vasiljevsks arī pēckara gados rūpējās par to, lai Aglonā nezustu jau iedibinātās dziedāšanas tradīcijas. Viņa vadībā darbojās vispirms jauktais, bet vēlāk sieviešu koris un folkloras ansamblis.

Sieviešu kora priekšakumi ir meklējami ansambļa vēsturē. Daudz uzstājoties un papildinoties ar jaunām dziedātājām, tas pārtapa par sieviešu kori, kolektīvu, kurš šodien vienīgais rajonā ir noturējies savā grupā, neskatoties ne uz kādām grūtībām.

No pašas dibināšanas 1958. gadā līdz pat 1965. gadam to nemainīgi vadīja maestro Vasiljevsks. Tie bija kolektīva ziedu laiki. Tad sekola kora vadītāju maiņa. Ar kori strādāja Jānis Teilāns, Santa Oša, Irēna Leonova, Marta Bīcāne.

Jauns pacēlums kolektīva vēsturē sākās 1985. gadā, kad pie diriģenta pulks stājās pašu cilvēks — Arturs Mačulskis. Arī viņa māte Albina dzied kori. Pie kolektīvam visuzticīgākajiem cilvēkiem pieder Monika Drukalska, Jadvīga Saumane, Monika Dzene, Lidija Gončarova... Seit var runāt arī par paaudžu maiņu. Dzied Jānina Kraupša ar meitu Dzintru Savicku, Olga Belkeviča ar meitu Evlju, Vita un Inga Kurmes. No Rušonas vienmēr uz mēģinājumiem brauc Irēna Silca.

Kora pamatsastāvu veido četrdesmit dziedātājas. Bet tā dvēsele, tā labais garis ir kolektīva vecāka — Elēna Svābe. Viņa stāvēja pie kora sūpula. Un visos šajos gados nav bijis nokavēts neviens mēģinājums ilggadējā kultūras darbiniece (Latgalei netipisks gadījums), arī pensijā aizgājusi, ir nenogurdināma dziedātāja, kora kopā saturētāja. Un arī tā dzīva vēsture.

Koris šajā sezonā ir piedalījies divos ziedojumu koncertos. Sava dibinātāja kapa piemineklim tas savāca divi šrti rubju.

Atliek tikai piebilst, ka Aglonas sieviešu koris ir visu zonālo un republikānisko Dziesmu svētku dalībnieks.

Vai nākošais gads klūs par Aglonas dziesmu svētku atdzimšanas gadu? Pašas kora dziedātājas par to ir pārliecinātas.

Voldemārs Romanovskis

□ ATTĒLOS: dzied Aglonas sieviešu koris. 1990. gada: kēstrozēsā «Atbalsi» dziedātāja Viktorija Brakovska [augšējais attēls pa labi]; «Mums katrai bija savs tautas tērps. Nu vairs palicis tikai vainadziņš...». Aglonas sieviešu kora vecākā Elēna Svābe [apakšējais attēls pa kreisi]; «Viena no mīļākajām dziesmām — «Eime, eime, moseņas, pa upeites molu»; «Atbalsi» 1940. gada Latgales Dziesmu svētkos Daugavpilī [priekšplānā diriģents Aleksandrs Vasiljevsks].

Jāņa Silicka foto un fotoreprodukcija

Vēstule redakcijai

Nemītu sūdzēties, bet dažreiz tas vienkārši ir nepieciešams: ja nu kas izmainās?

Mūsdienu dzīves līmeņa apstākļos gandrīz katrā ģimenē ir iegādājusies kādu sadzīves tehnikas priekšmetu, kaut gan to kvalitāte, atklāti runājot, ir stipri vien apšaubāma. Visas cerības jāsaista ar remontu. Diemžēl arī te mums īstas kārtības nav. Ja ledzīvotāju vidū organizētu aptauju, tad lielākā daļa izteiktu neapmierinātību kaut vai ar apvienības «Elektrons» darbu.

Konkrēts gadījums. Šī gada 20. martā nodevām remontā veļas mazgājamo mašīnu «Aurika» — nedarbojās centrifūga. Kvītī Nr. 124496 norādīja pasūtījuma izpildes termiņu — viens mēnesis. Klienti nav apmierināti, tomēr cer, ka vismaz 20. aprīlī remonts būs veikts. Bet nekā!

Vēl divas reizes nācās apmeklēt «Elektronu», lai dzirdētu atvēršanos, ka, redz, «darba ir ļoti daudz», «meistars slims», «gaidiet», «zvaniet» utt. 18. maijā gaidīt apnīka. Devāmies pie meistara. Viņš paskaidroja, ka nepieciešams nomainīt centrifūgas motoru, bet to neesot. Sagādāniece piebilda, ka motoru nebūšot vispār. Ko lai dara? Totāla

preču deficīta laikos to saprast var. Taču nav saprotams kas cits — kāpēc divu mēnešu laikā to nevarēja paskaidrot klientam. Veļas mašīnai nedarbojās tikai zāvējamā kamera, «mazgātava» darbojās.

Ak, šī mūsu cildinātā gādība par cilvēkiem: visi līdzekļi der, lai tikai cilvēks nezaudētu cerību.

Pilnīgi saprotams, ka klienti ir neapmierināti, un viņš pieprasa sūdzību grāmatu. Pasūtījumu pieņēme. Ja un sagādāniece vienā bēsi cenšas pārliecināt, ka sūdzību grāmata atrodas pie priekšnieka, bet viņš būs tikai rīt no rīta. Pārkaupums? Un vēl kāds! Lai cik bēdīgi tas nebūtu, bet klienti paņem savu mantu un leqūst sūdzībkaļa statusu.

Nākošās dienas rītā «sūdzībkaļis» tomēr nokļūst pie priekšnieka. Ne piedāvājis sievietei pat apstēties, ātri noteicis apmeklētāja kategoriju, priekšnieks paskaidro, ka apvienība «Elektrons» neesot vainīga, ir termiņš, kas norādīts klienta kvītī, esot fikcija. Neuzklausot nekādas pretenzijas, viņš burtiski izstumj apmeklētāju no kabineta: ejiet, rakstiet sūdzību — grāmata pie pieņēmejas, es viņai piezvanīšu, lai jums izsniedz! Lūk, tā! Sūdzību grā-

matu izdot ar priekšnieka atļauju! Kā saka, komentāri lieki.

Te gribu uzdot dažus jautājumus. Kam vajadzīgs šāds serviss? Kad beidzot «Elektrons» funkcionē sa. prātis, ka klienti arī ir cilvēki? Kas vainīgs par mātīšanos ar sūdzību grāmatu — piesardzīgs priekšnieks vai centīgie padotie? Un kurš saņems sodu? Jūsu laikraksts daudz dara, lai kārtība būtu gan pilsētā, gan rajonā. Tad kāpēc nepasinteresēties (var ieviest speciālu rubriku), ko domā lasītāji par servisu mūsu rajonā, un vai neuzklaustī ierindas klientu priekšlikumus?

Bet es piedāvāju šādi izmainīt apkaunojošo pakalpojumu sistēmu:

1) uzlabot kadru atlasi vadošajam amatam (jāstrādā tomēr ar cilvēkiem);

2) sadzīves tehnikas priekšmetus pieņemt remontā ar garantijas termiņiem, proti — bojājumus un remonta iespējas noteikt klienta mājās. Ja remontu nevar veikt, pārcelt uz vēlāku laiku un tikai tad ņemt tehniku remontā.

Šādi pieejai ir daudz pozitīva: netiks traumēta nervu sistēma klientiem un darbnīcās izbrīvēties vieta.

Tagad meistaram nav kur apgriezties — darbnīcās pārvērstas par nederīgās produkcijas nolikavu.

Paldies jums, cienījamā redakcija, par uzmanību!

S. Ruča (Preļos)

KOMENTĀRA VIETA.

Vainīgi esam — vēl pavisam nesen šāda satura vēstules nosūtījām vai nu uz attiecīgo instanci vai (labākajā gadījumā) publicējām saīsinātā veidā. Šoreiz ir jēga vēstulī publicēt bez saīsinājumiem. Jo tajā izklāstīts mūsu patiešām apkaunojošā servisa mehānisms un skaidri jāušama doma: nav ko visu vainu uzvēlt «vispārējai krīzei», «objektīviem iemesliem»... Ja arī pastāv krīze, tad tā ir sirdsapziņas krīze.

Klienti — arī ir cilvēki. Taču servisa dienests to bieži aizmirst. Tā darbiniekiem, liekas, pat nelielāk prātā, ka serviss par redzēts mums, bet nevis mēs — servissam. To var attiecināt ne tikai uz «Elektronu». Nezinu, kā citi, bet personīgi es ne reizi neesmu apgērbusi to, ko ir izgatavojusi rajona sadzīves pakalpojumu kombināta «meistari».

Bet nauda samaksāta (kas būs, ja piepildīsies baumas par cenu paaugstināšanu?).

Līvānu vīrieši ir pamatoti sašutuši par vietējās pirts pakalpojumiem — no turienes cilvēks iznāk vēl netīrāks, nekā ienāca. Bet divu līdz triju stundu rindas frizētavā?

Pietīks! Ne jau pirmo reizi par to rakstām. Atbildes reakcija — labākajā gadījumā kiusums, bet sliktākajā — greizi skatieni, reizēm pat neslēpti apvainojumi. Visbēdīgāk ir tas, ka sadzīves pakalpojumu kombināta direktora nespēj pārtraukt šīs nebūšanas, nemaz nerunājot par to, lai kaut kādā veidā uzlabotu darbu, jo domas nodarbinātas ar to, kā no klientu kabatām dabūt arī naudu. Bet atvainojiet — par ko lai jums maksā?

Atbilstām autores priekšlikumu un aicinām visus lasītājus izteikt savas domas par pakalpojumu kvalitāti — saka: «Vilniens pie piliena akmeni izdodina. Bet rubriku ieviešim!» Jēkurā laikā.

Iraida Koroļova

